

ĮSIVERŽIMAS

Drakonė Safyra suriaumojo, ir kareiviai priešais ją krūptelėjo. – Paskui mane! – šūktelėjo Eragonas. Iškelė virš galvos Ugnį, kad visi matytų. Mėlynas kardas skaisčiai sušvito vaivorykštės spalvomis, ryškus juodų, iš vakarų kylančių debesų sienos fone. – Už vardenus!

Pro jį prašvilpė strėlė; jis nekrepė dėmesio.

Kariai susirinko prie griuvėsių krūvos, ant kurios stovėjo Eragonas su Safyra, ir atsiliepdami visa gerkle suriko:

– Už vardenus!

Sumojavę ginklais puolė pirmyn, ėmė ropštis per akmeninius blokus.

Eragonas nusigrėžė nuo vyrų. Kitoje pylimo pusėje plytėjo erdvus kiemas. Jame susispietę stovėjo maždaug du šimtai Imperijos kareivių. Už jų stūksojo aukštas, tamsus pagrindinis bokštas su siaurais langų plyšiais ir keliais keturkampiais bokšteliais, aukščiausio jų viršutiniuose languose degė žibintai. Eragonas žinojo, kad kažkur pilyje slepiasi lordas Bredburnas, Belatonos valdytojas, – šį miestą vardenai jau kelias ilgas valandas mėgino užimti.

Eragonas šūktelėjęs nušoko nuo griuvėsių krūvos prie kareivių. Vyrai pasislinko atgal, nors ietis ir smailias lazdas laikė nukreipę į dantytą skylę, Safyros prakirstą išorinėje pilies sienoje.

Šokdamas Eragonas nikstelėjo dešinę kulkšnij. Parkritęs ant kelių pasirėmė į žemę dešine ranka.

Vienas kareivis pasinaudojęs proga išlėkė iš gretų ir smeigė ietimi į nuogą Eragono kaklą.

Eragonas pasuko riešą ir mostelėjęs Ugnimi greičiau, nei spėtų su-sekti žmogaus ar elfo akis, atmušė dūrį. Kareiviui, supratusiam klaidą, ištįso veidas. Jis pamėgino sprukti, bet spėjo atsitraukti vos kelis cen-timetrus; Eragonas stryktelėjo į priekį ir perrėžė jam pilvą.

Safyra, iš nasrų leisdama mėlynos ir geltonos liepsnos liežuvius, išoko į kiemą paskui Eragoną. Jai dunkstelėjus ant grįstos žemės, Era-gonas pritūpė ir įtempė kojas. Nuo smūgio sudrebėjo visas kiemas. Daugybė stiklo gabalėlių, sudarančių didelę, spalvotą mozaiką prie-šais pilį, atšoko ir sukdamiesi pakilo aukštyn lyg monetos nuo būgno. Viršuje su trenksmu atsidarė, o paskui atsidaužė į stiklus langinės.

Safyrą atsekė elfė Arija. Jai šokant nuo griuvėsių krūvos ilgi, juo-di plaukai išdriko aplink liesą veidą. Jos rankos ir kaklas buvo aptaš-kyti krauju; kardo geležtė ištepta krešuliais. Ji lengvai nusileido ant akmens, tik čiūžtelėjo odiniai batai.

Jos artumas Eragoną padrašino. Nieko kito jis taip netroško matyti kovojant šalia savęs ir Safyros, kaip Arijos. Pamanė, kad ji – tobula mūsų draugė.

Šyptelėjo jai, ir Arija atsakė tuo pačiu, jos veidas buvo ryžtingas ir džiu-gus. Kovojant jos santūrumas pradingdavo, ji tapdavo atvira kaip reta.

Eragonas pasilenkė už savo skydo, nes tarp jų suvilnijo mėlynos ugnies kaspinas. Iš po šalmo jis stebėjo, kaip Safyra susigūžusius ka-reivius išmaudė liepsnų upėje, tekančioje pro juodu su Arija, bet jiems nekenkiančioje.

Lankininkai nuo dantytos pilies sienos paleido į Safyrą iečių krušą. Karštis virš jos buvo toks stiprus, kad kelios strėlės skridamos užsi-liepsnojo ir virto pelenais, o kitos atsimušė į magiškas apsaugas, ku-riomis Eragonas buvo apsupęs Safyrą. Viena nuklydusi strėlė dusliai bumbtelėjo į Eragono skydą, įspaudė jame duobutę ir atšoko.

Staiga ugnies kamuolys prarijo tris kareivius, jie žuvo taip greitai, kad nespėjo nė riktelėti. Kiti kareiviai susispietė pačiame pragaro vi-duryje, jų ietigaliai metė ryškiai mėlynos šviesos atspindžius.

Nors ir kaip stengėsi Safyra, jai tepavyko apsvilinti išlikusius gy-vuosius. Galop ji liovėsi pūtusi liepsną ir užsičiaupė, net dantys kaukš-telėjo. Užgesus ugniai kieme stoji stulbinama tyla.

Eragonui, kaip jau ne sykį, dingtelėjo, kad kariams apsaugą sukūrė įgudęs ir galingas magas. *Gal Murtagas? – svarstė jis. – Jei taip, kodėl jiedu su Dygliu negina Belatonos? Negi Galbatoriksui nerūpi išsaugoti šio miesto?*

Eragonas nulėkė pirmyn ir vienu Ugnies kirčiu nurėžė tuzino iečių galus – lengvai, kaip jaunystėje kirsdavo miežius. Artimiausiam kareiviui perskrodė krūtinę, šarvus prakirto taip, tarsi jie būtų iš plonos medžiagos. Ištryško kraujo čiurkšlė. Paskui Eragonas nudūrė kitą gretoje stovintį kareivį, o kairėje esančiam vožė skydu, nuvertė ant trijų bendražygių ir visus išvedė iš rikiuotės.

Eragonui, liuoksinčiam palei gretas, kariai atrodė lėti ir nerangūs, jis juos kapojo be jokio vargo. Safyra grūmėsi jam iš kairės, milžiniškomis letenomis svaidė kareivius į orą, čaižė juos dygliuota uodega, kandžiojo ir purtė nasruose. Jam iš dešinės kaip viesulas sukosi Arija, kiekvienas mostas kardu atnešdavo mirtį dar vienam Imperijos tarnui. Apsisukęs, kad išvengtų poros iečių, Eragonas sau už nugaros išvydo kailiu apžėlusį elfą Blodhgarmą, o netoliese kitus vienuolika elfų, kurių uždavinys buvo saugoti jį ir Safyrą.

Tolėliau už jo vardenai pro angą išorinėje pilies sienoje plūdo į kiemą, bet vyrai susilaikė nepuolę; buvo pernelyg pavojinga artintis prie Safyros. Nei jai, nei Eragonui, nei elfams nereikėjo padėti žudyti kareivių.

Netrukus mūšis išskyrė Eragoną ir Safyrą, nunešė juos į skirtingas kiemo puses. Eragonas dėl to nesijaudino. Net ir be magiškos apsaugos Safyra laisvai gali įveikti dvidešimties trisdešimties žmonių būrį.

Į Eragono skydą stuktėlėjo ietis, sumušė petį. Jis staigiai atsigręžė į metiką, stambų, randuotą vyrą be priekinių apatinių dantų, ir puolė prie jo. Vyras pamėgino iš už diržo išsitraukti kardą. Paskutinę akimirką Eragonas pasisuko, įtempė rankas ir krūtinę ir maudžiančiu pečiu trenkė vyrui į krūtinkaulį.

Nuo smūgio kareivis nulėkė kelis metrus, paskui susigriebęs už širdies susmuko.

Pabiro juodagalių strėlių kruša, ji išžudė arba sužeidė daug kareivių. Eragonas saugojosi ginklų ir dangstėsi skydu, nors neabejojo, kad

jo burtai jį apsaugos. Nevalia tapti nerūpestingam; niekada negali žinoti, kada priešų burtininkas paleis užkerėtą strėlę, ir ši prasiverš pro jo apsaugas.

Eragono lūpas iškreipė rūsti šypsena. Lankininkai viršuje suprato, kad vienintelė jų viltis nugalėti – kaip nors nužudyti Eragoną ir elfus, nors ir ką tektų paaukoti.

Pavėlavot, – su niūriu pasitenkinimu pamanė Eragonas. – Galėjot palikti Imperiją, kol dar turėjot progą.

Švilpiančių strėlių antpuolis jam suteikė progą akimirka atsipūsti, ir jis apsidžiaugė. Miestą pulti jie pradėjo auštant, ir jiedu su Safyra visą laiką buvo priešakinėse linijose.

Strėlėms nurimus, Eragonas perėmė Ugnį į kairę ranką, pagriebė vieną priešų ietį ir paleido į lankininkus dvylikos metrų aukštyje. Eragonas žinojo, kad gerai nepasitreniravus sunku taikliai nusviesti ietį. Todėl nenustebo, kad prašovė pro lankininką, į kurią taikėsi, bet vis dėlto nusiminė, kad nepataikė nė į vieną vyrą ant dantytos sienos. Ietis praskrido virš jų ir atsitrenkė į pilies sieną. Lankininkai ėmė juoktis ir tyčiotis, rodyti nepadorius gestus.

Eragono dėmesį patraukė šmėkstelėjimas regos lauko pakraštyje. Atsigręžęs jis dar spėjo pamatyti, kaip Arija sviedė ietį į lankininkus; ši persmeigė du greta stovinčius karius. Paskui Arija nukreipė į vyrus kardą ir ištarė:

– *Brisingr!*

Ietis užsiliepsnojo smaragdų žalumo ugnimi.

Lankininkai atšoko nuo degančių lavonų, visi kaip vienas nudūmė nuo sienos krašto ir ėmė spraustis pro duris, vedančias į viršutinius pilies aukštus.

– Taip nesąžininga, – pasiskundė Eragonas. – Aš negaliu vartoti šio burtažodžio, nuo jo mano kardas plyksteli kaip laužas.

Arija mažumėlę pralinks mėjusi dirstelėjo į jį.

Kova truko dar kelias minutes, paskui likusieji kareiviai pasidavė arba mėgino sprukti.

Eragonas leido penkiems priešais jį stovėjusiems vyrams pabėgti; žinojo, kad jie toli nenukeliaus. Greitai apžiūrėjęs aplink išdrikusius

kūnus ir įsitikinęs, kad jie išties negyvi, Eragonas atsigrėžė atgal į kiemą. Keli vardenai buvo atidarę išorinės sienos vartus ir gatvę, vedančią prie pilies, nešė taraną. Kiti kampuotomis gretomis sustojo prie bokšto durų, pasirengę veržtis vidun ir susikauti su pilyje esančiais kareiviais. Tarp jų buvo Eragono pusbrolis Roranas, mosikuodamas savo nepakeičiamu plaktuku jis davė nurodymus jam pavaldžiam būriui. Tolimajame kiemo gale Safyra stovėjo palinkusi virš savo nužudytų kareivių lavonų, aplink ją mėtėsi lūženos. Ant jos tviskančių žvynų kabojo kraujo karoliukai, raudonos dėmės išryškėjo mėlyno kūno fone. Ji atlošė dygliuotą galvą, pergalingai užriaumojo ir audringu riksmu nustelbė miesto klegesį.

Paskui Eragonas pilies viduje išgirdo žvangant dantračius ir grandines, sunkios medinės sijos girgždėdamos atsitraukė. Visų akys nukrypo į bokšto duris.

Pasigirdo duslus trinktelėjimas, durys sulinko ir staiga atsivėrė. Tirštas deglų dūmų debesis išvirto laukan, ir arčiausiai stovintys vardenai užsikosėjo ir užsidengė veidus. Kažkur iš tamsos gelmių atsklido geležimi kaustytų kanopų kaukšėjimas į grindinio akmenis; paskui iš dūmų gniutulo išlėkė žirgas su raiteliu. Iš pradžių Eragonui pasirodė, kad raitelis kairėje rankoje laiko paprasčiausią ietį, bet netrukus pastebėjo, jog ji pagaminta iš keistos žalios medžiagos, o ant dantytų ašmenų iškalti nematyti raštai. Ietigalį gaubė blyškus švytėjimas, antgamtiniai spinduliai išdavė, kad čia slypi magija.

Raitelis trūktelėjo vadeles ir pasuko žirgą prie Safyros, jau besistojančios ant užpakalinių kojų ir besirengiančios stipriai, mirtinai smogti priekinėmis.

Eragoną apėmė nerimas. Raitelis pernelyg kliovėsi savimi, ietis atrodė neįprasta, šiurpi. Jis neabejojo, kad Safyra, nors ir ginama apsaulgų, atsidūrė baisiame pavojuje.

Nespėsiu laiku prie jos pribėgti, – suprato jis. Nukreipė mintis į raitelį, bet vyras buvo taip susikaupęs, kad nė nepastebėjo Eragono; Eragonas tegalėjo paviršutiniškai apžiūrėti jo sutelktą į užduotį sąmonę. Sugrįžęs į save Eragonas peržvelgė pustuzinį senosios kalbos žodžių ir

sukūrė paprastą burtažodį, kuriuo būtų galima sustabdyti šuoliuojantį karo žirgą. Suprato, kad tai beviltiška, – nežinojo, ar pats raitelis yra magas ir kokiomis priemonėmis jis galėtų būti apsaugotas nuo puolimo magija, – bet neketino stovėti sudėjęs rankų, kai Safyros gyvybei grėsė pavojus.

Eragonas įkvėpė visa krūtine. Prisiminė, kaip teisingai tarti kai kuriuos sunkius senosios kalbos garsus. Tada prasižijo burti.

Kad ir koks jis buvo greitas, elfai pasirodė esą dar greitesni. Nespėjęs ištartį nė žodžio, Eragonas už nugaros išgirdo tylią giesmę, susijaudinę balsai stebė vienas kitą ir pynėsi į nedarnią, bauginamą melodiją.

– *Mäe...* – tepavyko jam ištartį, ir elfų magija suveikė.

Mozaika priešais žirgą sujudėjo ir ėmė slinktis, stiklo gabaliukai tekėjo kaip vanduo. Žemėje prasivėrė ilgas plyšys, nežinomo gylio žiojinti praraja. Žirgas garsiai žvingtelėjęs ėmė garmėti į kiaurymę, puolė pirmyn ir susilaužė abi priekines kojas.

Žirgui su raiteliu parkritus, vyras balne užsimojo ir sviedė į Safyrą švytinčią ietį.

Safyra negalėjo pabėgti. Negalėjo išsisukti. Todėl užsimojo letena norėdama numušti strėlę. Bet nepataikė – trūko vos kelių centimetrų, – ir Eragonas su siaubu išvydo, kaip ietis metrą ar giliau susmigo jai į krūtinę po pat raktikauliu.

Eragonui akis užtemdė pulsuojuantis įniršio šydas. Jis ėmė traukti energiją iš visų jam pasiekiamų atsargų: iš savo kūno; iš safyro, įtaisyto į kardo rankeną; iš dvylikos deimantų, paslėptų Išmintingojo Beloto dirže, juosiančiame jo liemenį; iš gausių išteklių, sukauptų Arene, jo dešinę ranką puošiančiame elfų žiede, – nepaisydamas pavojaus, tik norėdamas sunaikinti raitelį.

Bet pasirodžius Blodhgarmui Eragonas sustojo; elfas peršoko per kairę priekinę Safyros koją, nusileido ant raitelio kaip elnią puolanti pantera ir nuspyrė vyrą į šoną. Tada įnirtingai suknelėjo galvą ir ilgais baltais dantimis perplėšė vyrui gerklę.

Pro aukštai viršuje esantį langą atsklido siaubingos nevilties klyksmas, paskui pasigirdo baises sprogimas, nuo pastato atskilo akmenys,

jie ėmė kristi ant susibūrusių vardenų ir traiškyti galūnes bei liemenis it sausas šakas.

Eragonas, nepaisydamas į kiemą krentančių akmenų, pasileido prie Safyros vos suvokdamas, kad jam įkandin seka Arija ir jo sargybiniai. Kiti arčiau esantys elfai jau spietėsi aplink ją ir apžiūrinėjo iš krūtinės styrančią ietį.

– Ar ji... sunkiai... – Eragonas iš jaudulio negalėjo užbaigti sakinio.

Troško mintimis pasišnekėti su Safyra, bet aplink galėjo būti priešų burtininkų, todėl nedrįso atverti jai savo proto, kad priešai neiššniukštinėtų jo minčių arba neužvaldytų kūno.

Po, regis, nesibaigiančios tylos vienas elfas, Virdenas, tarė:

– Šešėlio Žudike, gali dėkoti likimui; ietis nepataikė į pagrindines kaklo venas ir arterijas. Perdūrė tik raumenį, o raumenį mes galim užtaisyti.

– Ar galit ją ištraukti? Ar kokiais nors burtažodžiais įmanoma...

– Mes tuo pasirūpinsim, Šešėlio Žudike.

Visi elfai, išskyrus Blodhgarmą, rimti kaip prie altoriaus susirinkę kunigai, uždėjo delnus Safyrai ant krūtinės ir uždainavo, tarytum vėjas šiurentų gluosnyną. Jie dainavo apie šilumą ir augimą, apie raumenis, sausgysles ir tvinksintį kraują, taip pat apie kitus, paslaptingesnius dalykus. Safyra, pasitelkusi visą valią, užkalbėjimo metu nė nekrustelėjo, nors kas kelias sekundes jos kūnu perbėgdavo šiurpuliai. Jos krūtine iš ten, kur kyšojo kotas, sruveno kraujo upelis.

Blodhgarmui prisiantinus, Eragonas žvilgtelėjo į elfą. Jo smakro ir kaklo kailis buvo kruvinas, pakeitęs atspalvį iš vidurnakčio mėlio į gryną juodą.

– Kas ten buvo? – paklausė Eragonas rodydamas į liepsnas, tebešokančias lange aukštai virš kiemo.

Blodhgarmas apsilaižė lūpas, parodė panašius į katės iltinius dantis ir atsakė:

– Akimirką prieš jam mirštant man pavyko įeiti į kareivio mintis, o per jas – į jam padedančio mago mintis.

– Tu nužudei magą?

– Tam tikra prasme: aš jį priverčiau nusižudyti. Paprastai tokių iškilmingų vaidinimų nerengiu, bet buvau... supykęs.

Eragonas žengė į priekį, bet sustojo, Safyrai pratisai suinkštus storu balsu. Ietis niekieno neliečiama ėmė lįsti jai iš krūtinės. Akių vokai virptelėjo, ir ji kelis kartus staigiai, negiliai įkvėpė, kai paskutiniai penkiolika ieties centimetrų iššliaužė iš kūno. Dantyti ašmenys, apgaubti blausios smaragdinės šviesos, nukrito ant žemės ir atšoko nuo grindinio akmenų, garsas buvo veikiau kaip molio, o ne metalo.

Kai elfai liovėsi dainavę ir atitraukė nuo Safyros rankas, Eragonas prišoko jai prie šono ir palietė sprandą. Troško ją paguosti, pasakyti, kaip dėl jos būgštavo, susijungti su ja savo sąmone. Bet tik pažiūrėjo į skaisčiai mėlyną akį ir paklausė:

– Kaip jauties?

Žodžiai, palyginti su jausmų gyliu, atrodė lėkšti.

Safyra tik mirktelėjo, paskui nuleido galvą ir šiltu dėmeliu iš šnervių paglostė jam veidą.

Eragonas nusišypsojo. Tada atsigręžė į elfus ir tarė:

– *Eka elrun ono, älfya, wiol förn thornessa*, – senąja kalba padėkojo už pagalbą.

Gydyme dalyvavę elfai, tarp jų ir Arija, nusilenkė ir apsuko dešines rankas virš krūtinės vidurio, jų padermei savitu būdu parodė pagarbą. Eragonas pastebėjo, kad daugiau nei pusė elfų, paskirtų saugoti jį ir Safyrą, atrodo išblyškę, nusilpę, vos pastovintys ant kojų.

– Grįžkit ir pailsėkit, – tarė jis. – Jei liksit, jus nužudys. Eikit, tai įsakymas!

Nors Eragonas puikiai suprato, kaip jiems nesinori išeiti, septyni elfai atsakė:

– Kaip pageidausi, Šešėlio Žudike, – ir pasitraukė iš kiemo žirglio-dami per lavonus ir nuolaužas.

Jie atrodė orūs ir didingi net ir išėikvoję visas jėgas.

Eragonas prisidėjo prie Arijos ir Blodhgarmo, tyrinėjančių ietį. Jų veido išraiškos buvo keistos, lyg jie nežinotų, ką manyti. Eragonas pritūpė prie jų stengdamasis jokia kūno dalimi neprisiliesti prie ginklo.

Įsistebeilijo į plonytes linijas, išraižytas prie antgalio pagrindo, tos linijos jam atrodė pažįstamos, nors jis gerai nesuprato iš kur; į žalsvą kotą, pagamintą iš kažkokios medžiagos – nei medžio, nei metalo; į vienodą švytėjimą, panašų į žibintų, kuriais elfai ir nykštukai apsišviečia menes.

– Kaip manot, ar tai Galbatorikso darbas? – pasidomėjo Eragonas. – Gal jis nusprendė, užuot suėmęs, verčiau mus su Safyra nužudyti? Gal mano, kad iš tiesų tapome jam pavojingi?

Blodhgarmas nemaloniai išsiviepė.

– Neapsigauk tokiomis fantazijomis, Šešėlio Žudike. Mes Galbatorik-sui tesame menkas nemalonumas. Jeigu jis iš tikrųjų panorėtų, kad tu ar kuris nors iš mūsų būtume negyvi, jam tereikėtų atskristi čia iš Urubei-no ir stoti su mumis į mūšį – mes prieš jį kristume kaip sausi lapai per audrą. Su juo yra drakonų galia, ir niekas neatsispirs jo jėgai. Be to, Galbatoriksas taip lengvai neapsigalvoja. Jis piktas, bet kartu ir klastingas, o svarbiausia – ryžtingas. Jei užsigeidė jus pavergti, tai sieks šio tikslo kaip apstėstas, ir niekas jo nesulaikys, nebent savisaugos instinktas.

– Šiaip ar taip, – tarė Arija, – tai ne Galbatorikso darbas; ietis mūsų. Eragonas susiraukė.

– Mūsų? Vardenai jos nepagamino.

– Ne vardenai, o elfai.

– Bet... – jis nutilo, pamėgino surasti protingą paaiškinimą. – Bet joks elfas nesutiktų dirbti Galbatoriksui. Verčiau jau mirtų...

– Galbatoriksas su tuo nesusijęs, o jei ir būtų susijęs, vargu ar tokį retą ir galingą ginklą patikėtų vyrui, šitaip nemokančiam jo saugoti. Iš visų Alagezijoje išsibarsčiusių karo įrankių šitą Galbatoriksas mums mažiausiai trokštų įteikti.

– Kodėl?

Žemu, sodriu, šiek tiek murkiančiu balsu Blodhgarmas tarė:

– Nes, Eragonai, Šešėlio Žudike, tai yra daudtaertas.

– O jo vardas Nirnenas, Orchidėja, – tarė Arija.

Ji parodė linijas, išraižytas ant ašmenų. Dabar Eragonas susigaudė, kad tai stilizuoti unikalūs elfų rašto simboliai: vingiuoti, surizgę pavidalai, užsibaigiantys ilgais smagaliais tarsi dygliais.

– Dautdaertas?

Kai Arija su Blodhgarmu nepatikliai pažvelgė į jį, Eragonas, susigėdęs dėl savo neišprusimo, gūžtelėjo pečiais. Jį erzino tai, kad elfai bresdami dešimtis metų studijuoja pas geriausius savo rasės mokslininkus, o dėdė Garou jo net neišmokė raidžių, pareiškęs, jog tai nesvarbu.

– Elesmeroje tik šiek tiek teko paskaitinėti. Kas tai? Ar jis nukaltas Raitelių žlugimo metu, kad būtų panaudotas prieš Galbatoriksą ir Žodlaužius?

Blodhgarmas papurtė galvą.

– Nirnenas kur kas, kur kas senesnis.

– Dautdaertai, – tarė Arija, – atsirado iš baimės ir neapykantos, kurių buvo kupini paskutiniai mūsų karo su drakonais metai. Gabiausi mūsų kalviai ir būrėjai juos pagamino iš dabar nebežinomų medžiagų, prisotino kerų, kurių žodžių nebeprisimename, ir visus dvylika pavadino gražiausių gėlių vardais – tai buvo pats šlykščiausias nesusipratimas, nes juos gaminome turėdami vienintelį tikslą: žudyti drakonus.

Stebeilijantis į švytinčią ietį Eragoną užliejo pasibjaurėjimas.

– Ar jie pasiekė savo tikslą?

– Mačiusieji sakė, kad drakonų kraujas pylėsi iš dangaus lyg vasaros liūtis.

Safyra garsiai, šaižiai sušnypštė.

Eragonas trumpam atsigrėžė į ją ir akies kampučiu pamatė, kad vardenai tebestovi savo vietose priešais bokštą laukdami, kol jiedu su Safyra ims vadovauti puolimui.

– Buvo manoma, kad visi dautdaertai sunaikinti arba amžiams prapuolę, – pasakojo Blodhgarmas. – Be abejo, klydome. Tikriausiai Nirnenas pateko į Vodgreivų šeimos rankas, ir jie jį paslėpė Belatonoje. Spėju, jog mums pralaužus miesto sienas lordas Bredburnas išsigando ir paliepė iš ginklų sandėlio atnešti Nirneną, kad pamėgintų sustabdyti judu su Safyra. Galbatoriksas tikrai siaubingai įtūš sužinojęs, kad Bredburnas bandė jus nužudyti.

Nors žinojo, kad turi paskubėti, smalsumas dar neleido Eragonui nueiti.

– Tebūnie dautdaertas, bet jūs dar nepaaiškinot, kodėl Galbatoriksas taip nenorėtų mums jo atiduoti. – Jis mostelėjo į ietį. – Kuo Nirnenas pavojingesnis už antai tą ietį ar net ug... – jis susilaikė neištaręs viso žodžio, – ar mano kardą?

Jam atsakė Arija:

– Jo neįmanoma įprastais būdais sulaužyti, jam nekenkia ugnis, ir jis, kaip pats matei, beveik visai nepasiduoda magijai. Dautdaertai buvo sukurti taip, kad jų neveiktų jokie drakonų kerai ir nuo to paties saugotų jų savininką, – tai didžiulis užmojis, žinant, kokia stipri, sudėtinga ir netikėta drakonų magija. Net jei Galbatoriksas save ir Šruikaną apsupo daugiau apsaugų nei kas nors kitas Alagezijoje, gali būti, kad Nirnenas be vargo pro jas prasibrautų.

Eragonas suprato, ir jį užliejo palengvėjimas.

– Mums reikia...

Jį pertraukė klyksmas.

Garsas badė, pjaustė, virpino kūną, lyg metalu būtų brūzuojamas akmuo, Eragonui net dantys ėmė barškėti. Delnais užsidengęs ausis, susiraukęs, jis ėmė gręžiotis ieškodamas, iš kur sklinda garsas. Safyra pakratė galvą, ir net per triukšmą jis išgirdo ją aimanuojant iš siaubo.

Eragonas porą kartų apžvelgė kiemą ir pastebėjo pėdos pločio plyšį sienoje, atsiradusį po pajuodusiu, beveik išdaužtu langu, kur Blodhgarmas buvo nužudęs magą. Iš plyšio kilo dulkių debesėlis. Klyksmui vis garsėjant, Eragonas surizikavo atitraukti nuo ausies ranką ir parodyti į plyšį.

– Žiūrėk! – šūktelėjo jis Arijai, ir ši pritariamai linktelėjo.

Eragonas vėl užsidengė ausį.

Be jokio perspėjimo ar perėjimo garsas nutilo.

Eragonas luktelėjo, tada pamažu nuleido rankas pirmą kartą pasi-gailėjęs, kad jo klausia tokia jautri.

Jam tai padarius, plyšys dar labiau prasivėrė, praplatėjo per metrą, ir bokšto siena ėmė svirti. Tarsi trenkus žaibui sutrupėjo sąvaros akmenys virš pastato durų ir nužėrė grindis akmenukais. Visa pilis suvaitojo, ir priekinė dalis nuo išdaužto lango iki sąvaros ėmė virsti į priekį.

– Bėkit! – Eragonas riktelėjo vardenams, nors vyrai jau buvo išsiblaškę po kiemą žūt būt siekdami pasitraukti nuo grėsmingosios sienos.

Eragonas žengė žingsnį pirmyn ir įtempęs visus kūno raumenis karėivių pulke ėmė ieškoti Rorano.

Galop pastebėjo jį, paskutinio vyrų būrelio užspeistą prie durų, pasiutusiai riaumojantį ant jų, bet per bruzdesį jo žodžių negirdėjo. Siena pasviro dar kelis centimetrus – beveik atsiskyrė nuo pastato. Ant Rorano pabiro nuolaužos, ir jis, praradęs pusiausvyrą, atbulas nusvirduliavo po durų stogeliu.

Atsitiesęs Roranas sutiko Eragono žvilgsnį, ir jo akyse Eragonas išvydo šmėkštelint baimę ir bejėgiškumą, o paskui neviltį. Roranas suprato, kad, nors ir kaip greitai bėgtų, laiku nepasieks saugios vietos.

Rorano lūpose šmėkštelėjo kreiva šypsena.

Ir siena nugriuvo.